

ענת לויט

בבנין שעורו מתקפל – שכבות
כשנותיו – שנותי קבעו
מחיצת זכוכית חדשה בינן לביני
קוד שאיני יודעת דברים חדשים
בתוך השנים שעברו אני בוקה
דרך זכוכית מקלפת את העור בקדים
ריקות ממוללת קוד ביני לביני נכנסת
לבנין חדש.

גם בחלומות של רובינזון קרוזו
יש מקום
רק לאיש אחד
האוסף שאריות
מגע
אלים
אל תוך בדידותו.

כתמי חשכה
מטלים על מרצפות
זה לפני זו
בלילות גזורי ירח
נאחזים
בין אור לצל
שלפני הגפת התריסים.

שני גופים
נאחזים לשוא
לשמר את הגופים
הנאחזים לשוא.